

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Evy Šonkové a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **P. T.**, zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2019, č. j. 1847/2019-160-SPR/7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 31. 8. 2020, č. j. 1 A 5/2020-25,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozhodnutím ze dne 2. 8. 2019, č. j. 1560524/2019/Muh (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), shledal Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „*magistrát*“) žalobce vinným z porušení § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu) – dále jen „*zákon o silničním provozu*“ –, čímž se dopustil přestupku dle § 125f odst. 1 téhož zákona. Magistrát žalobci uložil pokutu dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu za použití § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu ve výši 2500 Kč. Prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci doručeno dne 7. 8. 2019. Proti tomuto rozhodnutí podal P. K. dne 22. 8. 2019 blanketní odvolání, aniž by k němu byla doložena plná moc. Magistrát

k doplnění podání nevyzýval a předložil odvolání odvolacímu správnímu orgánu jako nepřípustné. Plnou moc ze dne 9. 8. 2019 P. K. doložil dne 12. 9. 2019 prostřednictvím své datové schránky.

[2] Následně žalovaný rozhodnutím ze dne 11. 11. 2019, č. j. 1847/2019-160-SPR/7 (dále také jen „rozhodnutí žalovaného“), zamítl žalobcovo odvolání jako nepřípustné, a to dle § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), neboť podle něj bylo podáno osobou, která k tomu nebyla zmocněna.

[3] Právě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2019, č. j. 1847/2019-160-SPR/7, podal žalobce žalobu k Městskému soudu v Praze. Namítal zejména to, že plnou moc do doby rozhodnutí žalovaného doložil, a tím zpětně zhojil nedostatek zastoupení. Dále žalobce tvrdil, že jej žalovaný měl k doplnění plné moci vyzvat. Žalobce se také domníval, že rozhodnutí žalovaného je nezákonné, neboť mu nebylo umožněno namítnout podjatost úřední osoby. Konečně, a to nikoli jako žalobní námitku, žalobce a jeho zástupce vyjádřili nesouhlas se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu a navrhli úplnou anonymizaci.

[4] Městský soud shora citovaným rozsudkem žalobu proti napadenému rozhodnutí žalovaného zamítl.

[5] Městský soud především označil postup žalobcova zmocněnce za pokračování obstrukčních taktik, jimiž je pan K. správním orgánům i správním soudům všeobecně znám. S ohledem na konkrétní okolnosti věci tak nemusel magistrát přistoupit k výzvě dle § 37 odst. 3 správního řádu týkající se odstranění vad podání a ani žalovaný poté nemusel procesně reagovat na pozdní doložení plné moci. S přihlédnutím ke specifickým případům pak ani námitka podjatosti vznesená žalobcem nebyla způsobilá vyvolat postup dle § 14 odst. 3 správního řádu; v daném případě tedy nebyla námitka učiněna relevantním způsobem včas a to, že žalobci nebyla poskytnuta informace o oprávněné úřední osobě, nepředstavovalo vadu řízení, která by měla mít za následek zrušení rozhodnutí žalovaného.

II. Kasační stížnost žalobce a obsah dalších podání

[6] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, ve které jej navrhl zrušit z důvodu dle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) a věc vrátit městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Stěžovatel se vymezil proti právnímu názoru městského soudu, že doplnění plné moci, kterou žalovaný disponoval v době vydání svého rozhodnutí, v daném případě zpětně nezhojilo nedostatek zastoupení. Takový názor je v rozporu s dřívější judikaturou. Stejně tak městský soud nesprávně dovodil, že magistrát nemusel žalobce (resp. jeho zástupce) vyzvat k doložení plné moci. V posuzované věci nešlo o odstranění vady podání v podobě nedostatku jeho podpisu ve smyslu rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, publikovaného pod č. 3836/2019 Sb. NSS (není-li uvedeno jinak, jsou všechna zde uvedená rozhodnutí správních soudů dostupná na www.nssoud.cz), na který se odvolával městský soud. Dle stěžovatele nyní jde o ryze právní otázku, a sice zda je zákonné rozhodnout o zamítnutí odvolání jako nepřípustného za situace, kdy rozhodující správní orgán má zastoupení prokázané, byť

pokračování

plnou mocí předloženou až dodatečně po podání odvolání. S ohledem na konkrétní postup stěžovatele a jeho zmocněnce ve správním řízení také není vůbec zřejmé, jaké obstrukční praktiky se měly tyto osoby dopustit, přičemž dodatečným doložením plné moci nemohl stěžovatel nic získat.

[8] Stěžovatel namítl, že městský soud nesprávně posoudil také otázku, zda má na zákonnost napadeného rozhodnutí vliv, že žalovaný stěžovatele nevyrozuměl, kdo bude oprávněnou úřední osobou, ačkoli o toto sdělení stěžovatel požádal. Není zřejmé, zda městský soud tento postup žalovaného považoval za procesní vadu, či zda jej za procesní vadu nepovažoval. Je nesprávná úvaha městského soudu, že námitka podjatosti byla opožděná (to nepřísluší posuzovat soudu, ale představenému úřední osoby). Nadto stěžovatel nemohl vědět, že o odvolání bude rozhodovat Mgr. D., i když mu tuto povědomost městský soud podsouvá. Navíc stěžovatel v žalobě vznesl jasné důvody svědčící pro podjatost Mgr. D., avšak městský soud se s nimi vypořádal nedostatečně, potažmo chybně.

[9] Ve zbytku (prakticky 12 stran z celkem 17 stran kasační stížnosti) pak stěžovatel a jeho advokát zevrubně opakují svůj nesouhlas s vyvěšením jejich osobních údajů na internetových stránkách kasačního soudu.

[10] Ve vyjádření ke kasační stížnosti žalovaný, s ohledem na podobný charakter stížních námitek jako námitek žalobních, odkázal na své rozhodnutí a odůvodnění rozsudku městského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal vady uvedené v odstavci 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[12] Kasační stížnost **není důvodná** [§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.].

[13] Z obsahu správního spisu vyplývá, že dne 22. 8. 2019 bylo prostřednictvím datové schránky společnosti SuperDoručovatel.cz podáno blanketní odvolání proti shora specifikovanému prvostupňovému rozhodnutí. Odvolání bylo sepsáno a elektronicky podepsáno P. K. V odvolání je uvedeno, že z důvodu aktuální situace bude doplněno ve lhůtě 5 dnů. Dále je zde uvedeno, že žádá úřad, který bude o odvolání rozhodovat, aby ho před vydáním rozhodnutí poučil o tom, kdo bude o odvolání rozhodovat. Magistrát vyrozuměl sdělením ze dne 3. 9. 2019 pana K. o postoupení nepřipustného odvolání příslušnému odvolacímu správnímu orgánu (dodáno a doručeno do datové schránky dne 12. 9. 2019). Až po doručení sdělení o postoupení nepřipustného odvolání pan K. doložil dne 12. 9. 2019 plnou moc, kterou mu stěžovatel udělil. Tato plná moc je datovaná ke dni 9. 8. 2019. Jedná se o procesní plnou moc pro zastupování v daném správním řízení. Dne 11. 11. 2019 rozhodl žalovaný o předmětném odvolání pana K. tak, že ho jako nepřipustné zamítl, neboť bylo podáno osobou, která k tomu nebyla zmocněna. V tomto rozhodnutí žalovaný odkázal na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne

18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, s tím, že odvolatel je magistrátu i žalovanému z úřední činnosti velmi dobře znám, neboť je osobou, která vystupuje v „obrovském“ množství řízení obdobného charakteru a je si zcela jistě plně vědom náležitostí, jež má podání či plná moc obsahovat, přičemž úmyslně podává podání vadná. Žalovaný zhodnotil, že magistrát správně nevyzýval k odstranění nedostatku podání ve smyslu § 37 odst. 3 správního řádu, neboť se v daném případě jednalo o zneužití práva, resp. se na jeho podání hledělo jako by podáno nebylo. Vzhledem k tomu, že obviněný (stěžovatel) sám žádné odvolání nepodal, nabylo prvostupňové rozhodnutí právní moci. Rozhodnutí žalovaného bylo doručeno stěžovateli dne 12. 11. 2019 a P. K. dne 15. 11. 2019.

[14] V posuzované věci jde do značné míry vskutku o to, jak vymezil i stěžovatel, zda bylo zákonné rozhodnout o zamítnutí odvolání jako nepřípustného za situace, kdy rozhodující správní disponoval plnou mocí předloženou až dodatečně po podání odvolání.

[15] Obecně lze přisvědčit tomu, že se lze opřít o závěry rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 Ca 157/2004-29 (na www.nssoud.cz nezveřejněn, dostupný např. v systému ASPI pod ASPI ID: JUD31011CZ), na který odkazoval stěžovatel v kasační stížnosti, v němž městský soud dospěl k tomu, že: *„jestliže ten, kdo vystupoval ve správním řízení jako zástupce účastníka, aniž se prokázal plnou mocí, ji předloží dodatečně, je tím nedostatek průkazu zastoupení zhojen, a jsou tak schváleny i ty úkony, které zástupce účastníka učinil v řízení ještě před podpisem plné moci. I pokud byla plná moc osvědčující zastoupení žalobce při podání odvolání vystavena později, nelze z toho dovozovat, že odvolání bylo podáno osobou k tomu neoprávněnou, a že se tedy jedná odvolání nepřípustné.“* Shodný názor pak zastává i Ústavní soud, jak plyne z nálezu ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 3144/14 (rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz>).

[16] V posuzované věci však městský soud zohlednil především již opakovaně zmiňovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, v němž se kasační soud vyslovil mj. ke zneužívání práva (byť i procesního charakteru):

[27] *Rozšířený senát se ztotožňuje i se závěry šestého senátu v rozsudku ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31. Za určitých podmínek totiž může systematické a úmyslné podávání nepodepsaných podání týmž účastníkem, případně různými účastníky spojenými ovšem stejným zmocněncem či skupinou přízněných zmocněnců, představovat zneužití práva. Jak si v cit. věci povšiml šestý senát, celým správním řízením se prolínala různá podání, která však vykazovala různé vady, zejm. nesplňovala základní náležitost v podobě řádného podpisu podání, tudíž nebylo zřejmé, kdo takové podání učinil a zda se jednalo o skutečný projev jeho vůle. Účastník řízení, resp. jeho „profesionální zástupce“, přitom velmi dobře věděl, že má podání podepsat. Přesto zcela zjevně v průběhu celého správního řízení přes opakovaná poučení ze strany správního orgánu takto nepostupoval. Rozšířený senát souhlasí i se závěrem šestého senátu, že „zjevně účelový procesní postup spočívající v opakovaném ignorování příslušného, řádně provedeného poučení ze strany správního orgánu, nemůže požívat procesní ochrany, nemůže být k němu ani přihlíženo“, jinak by soud fakticky akceptoval „zjevně zlovolné, nemravné, šikanózní a obstrukční jednání“.*

pokračování

[28] *Uplatňování procesních práv účastníků ve správním řízení nemá vést k samoučelné přehlídce zbytečných úkonů správních orgánů. Jinak by se správní řízení stalo vyprázdněným rituálem zcela neúčelných procesních postupů správního orgánu bez jakéhokoli smysluplného obsahu. Přesně k těmto koncům by ovšem vedla povinnost správních orgánů poskytovat poučení či slovy § 37 odst. 3 správního řádu „pomáhat“ podateli odstranit nedostatky podání či ho vyzvat k jejich odstranění a poskytnout mu k tomu přiměřenou lhůtu, byť podatel byl již v mnoha jiných řízeních opakovaně poučován či mu bylo „pomáháno“ s tou samou otázkou. Poučení tu neplní naprosto žádnou funkci. „Pomáháno“ je někomu, kdo ve skutečnosti žádnou „pomoc“ nepotřebuje. Naopak veškeré své kroky činí jen proto, aby dosáhl právě oné „pomoci“; jinak a přesněji řečeno, aby správní orgán co nejvíce zatížil zbytečnými úkony. Jde tedy o šikanózní jednání, které je druhem zneužití práva.*

[29] *Jak správně poznamenal šestý senát v jiném svém rozsudku, soudy ani správní orgány „nerozhodují“ ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně“ učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám *ad hominem* se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala“ (rozsudek ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016-31, bod 8; srov. obecně ke zneužití procesních práv v trestním řízení nálezy ze dne 25. 9. 1996, sp. zn. III. ÚS 83/96, č. 293/1996 Sb.).*

[30] *Je-li proto zjevné, že stejná osoba podává sama či jako zmocněnec opakovaně podání bez podpisu, není procesní chybou, pokud správní orgán nepostupuje podle § 37 odst. 3 správního řádu a osobu nevyzve k odstranění nedostatku podání. Stejně závěry platí i pro osoby nějakým způsobem spojené s osobami tyto obstrukční taktiky využívajícími. Takovéto podání je v těchto výjimečných případech zneužitím práva, jako takové nepožívá právní ochrany a nevyvolá samo o sobě žádné procesní důsledky. Správní orgán na ně nemusí nijak procesně reagovat. Jakkoli se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo. Rozšířený senát zdůrazňuje, že zákaz zneužití práva je krajním prostředkem řešení právních sporů, je „poslední záchrannou brzdou“ (*ultima ratio*), musí být tedy uplatňován nanejvýš restriktivně a za pečlivého poměření s principem právní jistoty (viz shodně usnesení rozšířeného senátu ze dne 27. 5. 2010, č. j. 1 As 70/2008-74, č. 2099/2010 Sb. NSS, bod 28).*

[17] *Dále kasační soud konstatuje, že městský soud ve svém rozhodnutí odkázal také na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2017, č. j. 1 As 352/2016-36, bod [30]: „Nad rámec pokládá kasační soud za vhodné upozornit (s ohledem na subjekty vystupující ve správním řízení) rovněž na rozsudek ze dne 30. 3. 2017, č. j. 1 As 158/2016-28, ve kterém jsou přiblíženy procesní taktiky zástupců a dalších osob s nimi spojených, kteří zastupují obviněné z přestupků v řadě správních řízení. Námitky jsou uplatňovány opakovaně, z čehož lze*

usuzovat, že je těmto zástupcům dobře známo, jaké náležitosti by měla plná moc obsahovat. Tyto postupy mají za cíl dosáhnout prekluze projednávaného přestupku. Jednou z těchto metod, je i předkládání plné moci v prostých kopiích v příloze e-mailu s elektronickým podpisem či úplně nepodepsané plné moci, kdy následně v průběhu soudního řízení namítá zástupce v těch případech, kdy správní orgán plnou moc v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu akceptoval, že tak učinil nezákonně a naopak v případech, kdy správní orgány prostou kopii plné moci neakceptují, je následně žaluje, že tak neučinily. Takové jednání zmocněnců přinejmenším brání se zneužitím práva, kterému není nutné poskytnout ochranu.“

[18] Tím městský soud vymezil relevantní právní rámec pro posouzení případu, přičemž dodal: „[o tom, že] se jednalo o obstrukční taktiku, též svědčí fakt, že blanketní odvolání nebylo zmocněncem jakkoliv blíže doplněno, a to ačkoliv si pro doplnění sám stanovil lhůtu 5 dnů. Žalobce odvolání nedoplnil o bližší tvrzení při doložení plné moci, ani poté. Správní orgán I. stupně tak s ohledem na znalost obstrukčních taktik zmocněnce nemusel na odvolání procesně reagovat a mohl odvolání považovat za nedoplněné, tj. podané osobou, která k tomu nebyla zmocněna. Ze stejných důvodů žalovaný též nemusel procesně reagovat na pozdní doložení plné moci. Soud tak dospěl k závěru, že žalovaný v souladu se zákonem zamítl odvolání pro nepřípustnost dle § 92 odst. 1 správního řádu.“

[19] K K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud zasadil věc do příslušných právních východisek, a i po skutkové stránce identifikoval okolnosti, které svědčily o obstrukční taktice stěžovatelova zástupce, kterémužto jednání „není nutné poskytnout ochranu“. Za jednoznačné pak kasační soud považuje, že stěžovatelova zástupce – vzhledem k jeho osobě a okolnostem věci – nemusel magistrát vyzývat k doplnění plné moci (viz shora citovaný rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39); zde se tedy nejednalo o procesní vadu, natož takovou, která by měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Na druhou stranu je třeba dořici, zda v daném případě nemusel žalovaný „procesně reagovat na pozdní doložení plné moci“, resp. zda bylo výjimečně přípustné nepřiznat dodatečně doložené plné moci účinky spočívající v konvalidaci úkonů učiněných stěžovatelovým zástupcem, a tedy i zvrácení nastoupení účinku právní moci u rozhodnutí magistrátu, a zda z toho vyplývá možnost žalovaného rozhodnout o odvolání jako o nepřípustném. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[20] Jak implicitně plyne z rozsudku městského soudu, „neúčinnost“ dodatečného doložení plné moci by bylo možné dovozovat v případě, že by se z povahy věci jednalo o obstrukční taktiku, přičemž dle judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba, aby šlo o opakování tohoto *modu operandi*; jinak řečeno – nedoložení plné moci by bylo možné hodnotit jako zneužití práva, v jehož důsledku nepožívají následné procesní kroky právní ochrany (a nemají ani obvyklé účinky), pokud by šlo o opakované jednání. K tomu kasační soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 25. 8. 2020, č. j. 1 As 268/2020-27, dle kterého „[t]eprve pokud se ukáže, že jde o nějakou opakovanou abuzivní praktiku (zneužití procesního práva), lze nedodržení povinnosti správního orgánu dle § 37 odst. 3 správního řádu akceptovat“ (bod [25]). Právě v tomto případě přitom tentýž stěžovatelův zástupce, pan K., rovněž nedoložil k podanému odporu plnou moc. Obdobnou praktikou pana K. se poté kasační soud zabýval v také rozsudku ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021-41, kde výslovně navázal na věc sp. zn. 1 As 268/2020 a dodal, že „citovaný rozsudek se týkal případu, ve

pokračování

kterém zmocněnec žalobce (stejný jako v nyní projednávané věci) podal proti příkazu správního orgánu odpor prostřednictvím e-mailu, což potvrdil odesláním datové zprávy, která ovšem neobsahovala žádné přílohy, tedy ani plnou moc žalobce udělenou zmocněnci. Žalovaný žalobci i jeho údajnému zmocněnci sdělil, že příkaz nabyl právní moci, neboť součástí podaného odporu nebyla plná moc. Zmocněnec žalobce plnou moc k zastupování později doložil s tím, že v řízení před soudem upozornil na skutečnost, že měl být dle § 37 odst. 3 správního řádu vyzván k odstranění vad podaného odporu (doložení plné moci).“

[21] Nejvyššímu správnímu soudu je tedy podobné a opakované jednání stěžovatelova zástupce známo. Lze tedy říci, že tím „padá“ stěžovatelův argument, že by snad mohlo jít o neúmyslné opomenutí, administrativní nedostatek apod. Je pak vcelku irelevantní stěžovatelova otázka, co by on či jeho zástupce z takového jednání měli. Naopak z rozhodovací činnosti kasačního soudu vyplývá oprávněnost obavy, kterou žalovaný vyjádřil v napadeném rozhodnutí, že kdyby daný úkon akceptoval, bude stěžovatelův zástupce tvrdit, že tak učinit neměl a naopak. Ve věci sp. zn. 1 As 268/2020 nebylo zřejmé, kdo vlastně účastníka řízení zastupuje (vykazovány byly plné moci pro různé osoby) a ve věci sp. zn. 1 As 145/2021 se pan K. k plným mocím a k zastupování účastníka řízení střídavě hlásil a nehlásil.

[22] Nadto soud dodává, že právě již v rozsudku ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021-41, nepřiznal dodatečně předložené plné moci účinky zpětného zhojení nedostatku zastoupení. Nyní se tedy nejedná o první rozhodnutí, jímž by nebyly dodatečně doložené plné moci přiznány účinky ve smyslu odkazovaného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 30. 11. 2005, č. j. 6 Ca 157/2004-29, či nálezu Ústavního soudu ze dne 15. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 3144/14.

[23] K věci, a také k argumentaci, že se nejednalo o obstrukční praktiku, nýbrž že mohlo jít o prosté opomenutí, jakož že stěžovatel měl být vyzván k doplnění plné moci, soud opět odkazuje na svůj rozsudek ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021-41, v jehož bodu [38] uvedl: „*Patálie* s plnou mocí měl profesionální zmocněnec P. K. např. i ve věcech projednávaných Nejvyšším správním soudem v rozsudcích ze dne 8. 6. 2021, č. j. 1 As 433/2020-38, ze dne 11. 9. 2020, č. j. 4 As 105/2020-46, ze dne 25. 2. 2021, č. j. 1 As 240/2020-37. Procesní postupy P. K. Nejvyšší správní soud již v minulosti označil za zneužití práva (srov. např. bod [20] rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2017, č. j. 6 As 37/2017-31).“

[24] Jak přitom Nejvyšší správní soud konstantně uvádí, a to často v souvislosti přímo s P. K. či stěžovatelovým advokátem, „[j]akkoliv se může zdát tento závěr pro účastníky tvrdý, bylo jejich volbou, že se nechali zastoupit zmocněnci, jejichž hlavní a obecně známou taktikou je zneužívat procesní právo (viz bod [30] rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 12. 2018, č. j. 4 As 113/2018-39, citovaného v bodě [16] tohoto rozsudku; v tomto smyslu je možné, přípustné a logické se v určitém rozsahu zabývat úvahami *ad hominem* – viz také výše).

[25] Na hodnocení věci tak nic nemění ani dílčí nesprávnost odůvodnění rozsudku městského soudu, který obsah správního spisu rekapituloval tak, že se P. K. dostalo oznámení o postoupení nepřípustného odvolání již dne 3. 9. 2019, zatímco on měl plnou

moc doplnit až dne 13. 9. 2019. Na podstatě jednání P. K. se tím, ve smyslu výše uvedeného, nic nemění.

[26] Za rozhodnou pak Nejvyšší správní soud nepovažuje ani argumentaci týkající problematiky podjatosti úřední osoby, resp. toho, že stěžovateli nebylo umožněno takovou námitku vznést.

[27] V tomto směru Nejvyšší správní soud koriguje některé závěry městského soudu. Stěžovateli lze totiž přisvědčit, že již v žalobě vznesl některé námitky, které by mohly eventuálně svědčit o podjatosti konkrétní úřední osoby v dané věci; nebylo přitom zcela nezbytně očekávatelné, že věc bude rozhodovat Mgr. D., k němuž stěžovatel formuloval předmětné výhrady. Z toho lze ve smyslu judikatury kasačního soudu dovodit, že se jednalo o vadu řízení, nicméně nikoli o vadu, která by měla mít za následek zrušení napadeného rozhodnutí. V obdobné situaci totiž kasační soud uvedl v rozsudku (na který odkázal i městský soud) ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 322/2016-39 (bod [24]), že *„nebudou rušena taková správní rozhodnutí, při jejichž vydávání sice došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, a nezřídka i podstatnému, ovšem takového porušení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Jinak řečeno, zrušit rozhodnutí pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem je třeba tehdy, je-li rozumně představitelné, a to i jen jako jedna z více variant toho, k čemu všemu mohlo uvedené porušení ve spojení s dalším navazujícím vývojem řízení vést, že obsah rozhodnutí o věci samé by byl v důsledku tohoto porušení jiný, a navíc nejen jiný, ale současně i nezákonný, než pokud by k porušení nedošlo.“*

[28] Ani důvody uváděné v žalobě a v kasační stížnosti soud nepřesvědčily o tom, že by obsah rozhodnutí byl jiný a navíc *nezákonný*, pokud by se stěžovateli dostalo informace o oprávněné úřední osobě. V dané věci byla posuzována toliko otázka přípustnosti odvolání, a ta byla ve svém důsledku posouzena správně (zákonně). Stěžovatel se nadto ani v úplnosti „nedostal do hry“, neboť ve věci bylo podáno nepřipustné odvolání a rozsah přezkoumávaných otázek tedy byl velmi omezený (pouze právě přípustnost – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 5. 2011, č. j. 5 As 18/2011-81 – a tu žalovaný vyhodnotil správně).

[29] Ostatně soud odkazuje na další závěry plynoucí z rozsudku ze dne 24. 8. 2021, č. j. 1 As 145/2021-41. Jde o to, že i v souvislosti s námitkami týkajícími se tvrzené podjatosti jde o postup navazující na jednání, které bylo zneužitím práva; proto *„nepožívají soudní ochrany ani další jednání a postupy stěžovatele pramenící z jeho zneužívajícího jednání. Soud totiž není povolán k ochraně či aprobaci šikanózních nebo abuzivních praktik, naopak k ochraně zasažených veřejných subjektivních (hmotných a procesních) práv.“*

[30] Pokud pak jde o polemiku týkající se nezveřejňování osobních údajů a plné anonymizace, která stále více představuje jakýsi samoúčelný monologický *epiteton constans* podání stěžovatelova advokáta, tou se Nejvyšší správní soud již opakovaně zabýval; proto nebude své úvahy opakovat a ve stručnosti odkazuje na svá předchozí rozhodnutí (usnesení ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017-161, rozsudky ze dne 6. 2. 2019, č. j. 9 As 429/2018-35, či ze dne 23. 10. 2019, č. j. 6 As 106/2019-33, a mnohé další).

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[31] Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji podle § 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s. zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

[32] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2022

Mgr. Eva Šonková
předsedkyně senátu